

Listopad a slavnost Krista Krále

Listopad, měsíc padajícího listí. Padá v něm nejen listoví, ale třeba i sněh, facky, ministři nebo celé vlády. Padá, co může, ale jedno jistojistě nepadne – Kristova vláda nad světem, vláda Krista Krále. V listopadu je tak tato slavnost příznačná. Nejenže je vlastně rozhraním dvou církevních roků, čímž jakoby symbolicky rozdělovala staré a nové království, ale svou trvalou platností stojí proti pomíjivosti a vratkosti všeho stvořeného – živého či neživého. Kristovo Království, jež není z tohoto světa, je od oné dočasnosti i od onoho padání oproštěno.

„Vivat Cristo Rey – Ať žije Kristus Král!“ volali mučedníci španělské občanské války či během mexického pronásledování církve těsně předtím, než je provrtaly popravčí kulky. „Nemáme krále, ale císaře!“ volali Židé těsně předtím, než poslal Pilát Krista na smrt. Dvojí chápání Krista, dvojí rozumění Krista jako Krále/krále, dvojí způsob uvažování a jednání. A do třetice je tu volání kajícího lotra na kříži, který prosí zmučeného a zbídačelého Ježíše bezmocně visícího na kříži hned vedle něj, aby na něho pamatoval, až přijde do svého království.

Popravení Španělé či Mexikáni padli sice na zem, ale záhy na to byli vyzdviženi do Nebeského království. Pozemské království Židů, kteří se tak halasně hlásili ke svému císaři, bylo jedním z jeho nástupců zničeno. Prostě padlo. Jim ale zůstala pořád ještě možnost přihlášení se ke svému pravému Králi. Jejich soukmenovec, jehož ukřižovali spolu se svým Králem, jim v tom mohl být vzorem. Jako jeden z nejposlednějších a nejopovrhovanějších je všechny předstihl – jak v poznání, tak v dosažení Království. Toho Království, které nikdo zničit nedokáže.

Nemusíme čekat na výjimečné okamžiky, kdy snad budeme mít dostatek odvahy, ochoty a síly přihlásit se ke Kristu Králi. Naše služba začala ihned poté, co na nás dopadly kapky křestní vody, začala ihned poté, co na nás získáním schopnosti rozlišovat dopadla zodpovědnost za naše životy patřící výhradně Tomu, jemuž vděčíme za vše, co jsme dostali a co ještě dostaneme. Tomu, jenž má ze svého místa na Nebeském trůnu starost o své služebníky, které nazývá svými dětmi. Tomu, jenž je sice naším Králem, ale zároveň i Otcem. V nebeském Království tak nikdo z nás nebude u cizích či v cizině, ale doma u svého Otce. Bude jednou provždy královským dítětem svého královského Otce. Teď jde jen o to, přijmout toto Boží Otcovství i v našem pomíjivém životě plném pádů a nechat v našich srdcích neustále rezonovat ono Vivat Cristo Rey!!!

Libor Rösner

www.immaculata.minorite.cz

**Je snadné soudit druhé –
ale jak je to škodlivé!**

**Je obtížné soudit sebe –
ale jak to prospívá!**

**Kdo má dosti sebekritiky,
bude jistě skromný a stokrát si rozváží,
než by posoudil bližního.**

**Bože, jak velkým tajemstvím
je člověk, nitro, jeho duše!**

**Kdo zná její potíže, bolesti,
boje, vítězství?**

**A to vše nutno zvážit,
má-li být úsudek správný.**

Jen Bůh vidí do nitra.

Ponech soud Bohu!

**Ty pak se starej
o sebepoznání a pokoru!**

Sebepoznání

